

[Indenrigsministeren.]

aabne en saadan 5 pCt. Serie, og i hvilken Grad Laantagerne har sat Pris paa, at en saadan Serie fandtes, fremgaar jo ganske tydeligt af, at siden da er i Kreditkassen for Landejendomme i Østifterne den allervæsentligste Del af nye berigtigede Laan ordnede i den 5 pCt. Serie, som der den Gang blev givet Adgang til at oprette. Heller ikke behøver man efter min Opfattelse at nære Frygt for, at man ved disse 5 pCt. Laan paa effektiv Maade har bidraget til at holde Diskontoen oppe, har givet et almindeligt Bidrag til at hæve Rentefoden; dette tror jeg ingenlunde er Tilfældet, men med forhaabentlig stigende Kapitalrigelighed her i Landet, en faldende Diskonto og stigende Obligationskurser tror jeg, at Tendensen til at stifte Laan i 5 pCt. Serier i væsentlig Grad vil aftage, og skulde vi gaa Tider i Møde, hvor vi kommer ned paa en Rentefod som den, vi havde for en Menneskealder siden, med Obligationskurser, som den Gang fandtes — nu vel, saa er der Plads aaben for en Konvertering, saaledes at vi kan komme til Tilstande, der i saa Henseende er mere ønskværdige end dem, vi i Øjeblikket har.

Jeg undres lidt over Socialdemokratiets Stilling, saaledes som den fandt Udtryk i det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsens Udtalelser, thi husker jeg ikke fejl — og det tror jeg ikke, jeg gør —, var Socialdemokratiet under Anførsel af det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen i 1925 Fyr og Flamme for at faa en statsgaranteret 4½ pCt. Serie oprettet i Sønderjyllands Kreditforening. Naar nu det ærede Medlem gør opmærksom paa den store Vanskelighed, han har ved at gaa med til det her foreliggende Lovforslag, ikke mindst af Hensyn til de almindelige økonomiske Vanskeligheder i Sønderjylland og til de Vanskeligheder, som andre Erhverv end Ejendomsbesidderes er ude for, saa maa jeg sige til det ærede Medlem, at de Forhold, som findes i Dag, er dog vistnok ikke væsentlig lysere end dem, der fandtes i 1925, i hvert Fald ved jeg med fuld Sikkerhed, at efter det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsens Mening er dette ikke Tilfældet, thi han viser sig jo aldrig paa denne Talerstol uden at skildre for os, hvor overordentlig mørke og i tiltagende Grad mørke de sønderjydske Erhvervsforhold og økonomiske Forhold

former sig. Naar det ærede Medlem derfor i 1925 var Fyr og Flamme for at føre Staten ind i en Garanti overfor Sønderjyllands Kreditforening, maa jeg sige, at saa undrer det mig i høj Grad, at det ærede Medlem nu indtager en anden Stilling. Vel er der siden da foregaaet visse politiske Forandringer her i Landet, men jeg kan slet ikke tænke mig, at det kan være bestemmende for det ærede Medlem, det vilde i hvert Fald ikke stemme med den Opfattelse, som jeg i øvrigt har af det ærede Medlems Evne til at se sagligt paa en Ting. Det ærede Medlem siger, at man kan ikke støtte eet Erhverv — og her tænker det ærede Medlem, altsaa paa Landbrugererhvervet — og lade de andre løbe for Lud og koldt Vand. Deri kan det ærede Medlem for saa vidt have Ret; en vis Lighed for Loven bør der være ogsaa i Henseende til Adgang til Støtte; men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at i hvilket Omfang saadan Støtte kan udmaales, afhænger i ikke ringe Grad af, hvad det er, Støtten skal gives til, og hvilken Betyggelse for Anvendelsen af Statsmidlerne den støttede er i Stand til at skabe. Det ærede Medlem maa ikke komme her og paastaa, at man har tilsidesat Hensynet til andre Erhvervsomraader end Landbruget i de sønderjydske Landsdele. Jeg behøver kun at minde det ærede Medlem om de Midler, der stilledes til Raadighed gennem Laanekassen, og om den Villighed, der fra alle Sider var til at afsætte visse af disse Beløb til Gunst ogsaa for andre erhvervsdrivende end Landbrugere. Jeg minder det ærede Medlem om Rigsdagens og Regeringernes gentagne Behandlinger af den sønderjydske Ulykkesforsikringsrenteordning og de Begunstigelser for sønderjydske Erhverv, som paa dette Omraade Gang paa Gang er givet. Jeg minder det ærede Medlem om hele den Valutaordning og Valutaopskrivning, som efter Genforeningen har fundet Sted i de sønderjydske Landsdele. Hvis det ærede Medlem vilde genkalde alt dette i sin Erindring og have det for Øje, naar han staar paa denne Plads, tror jeg ikke, at det ærede Medlem vilde være slet saa tilbøjelig, som han sædvanligvis er, til at synge de Klagesange, som han ogsaa i Dag har givet Udtryk for paa andre Erhvervsomraaders Vegne. Jeg tror slet ikke, at der er nogen som helst Betænkelighed